

Sygn. akt IV CSK 64/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa G. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
przeciwko N. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
o uchylenie uchwały ewentualnie o stwierdzenie nieważności uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 sierpnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 lipca 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, iż wskazanie przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia zagadnienia o charakterze abstrakcyjnym wraz z argumentami prowadzącymi do rozbieżnych ocen prawnych, wykazania, że nie zostało ono rozstrzygnięte w dotychczasowym orzecznictwie, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych podobnych spraw, przyczyniając się do rozwoju prawa. Zagadnienie ma cechować się istotnością, czyli być doniosłe z uwagi na rangę zawierającego się w nim problemu prawnego oraz jego znaczenie wykraczające poza potrzeby rozstrzygnięcia sprawy, w której wniesiono skargę (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ., z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, nie publ.). Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu

do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Skarżącą obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji jurydycznej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Nie istnieje przy tym potrzeba wykładni przepisów prawa ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2015 r., I PK 4/15, nie publ., z dnia 23 kwietnia 2015 r., I CSK 691/14, nie publ., z dnia 17 marca 2015 r., I PK 4/15, nie publ. i z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.).

Zdaniem skarżącej w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymagające oceny w zakresie przesłanki „nierozpoznania istoty sprawy” wobec zmiany treści art. 378 § 2 k.p.c., jak również potrzeba wykładni art. 385 k.p.c., art. 386 § 1 k.p.c. i art. 386 § 4 k.p.c. w kontekście wyznaczenia granic pomiędzy wynikającymi z tych przepisów możliwościami orzeczniczymi. Skarżąca jednak nie wykazała, mimo przedstawienia rozbudowanego wyводу prawnego, możliwości zaistnienia rozbieżnych ocen tego problemu, na co wskazuje orzecznictwo Sądu Najwyższego w zakresie przyjmowanej w nim jednolite przesłanki „nierozpoznania istoty sprawy”, uprawnienia, a nie obowiązku uchylenia orzeczenia przez sąd drugiej instancji oraz obowiązków spoczywających na tym sądzie jako konsekwencji systemu apelacji pełnej, gdzie druga instancja ma charakter merytoryczny, czyli służy rozpoznaniu sprawy, a nie tylko środka odwoławczego (por.: uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów - zasada prawna z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6 poz. 55; wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2002 r., V CKN 357/00, nie publ., z dnia 25 listopada 2003 r., II CK 293/02, nie publ., z dnia 21 października 2005 r., III CK 161/05, nie publ., z dnia 24 marca 2004 r., I CK 505/03, M. Spół. 2004/6/45, z dnia 16 marca 2009 r., III PK 63/08, nie publ., z dnia 9 maja 2013 r., II CNP 72/12, nie publ.; z dnia 6 lutego 2015 r., II CSK 317/14, nie publ., z dnia 5 listopada

2015 r., V CSK 122/15, Monitor Prawniczy 2015, nr 23, s. 1235; z dnia 3 czerwca 2015 r., V CSK 550/14, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2015 r., I CZ 68/15, nie publ. i orzeczenia przywołane w jego uzasadnieniu). Ponadto brak bezpośredniego związku między przedstawionym Sądowi Najwyższemu zagadnieniem prawnym, a rozstrzygnięciem sprawy w której wywiedziono skargę, skoro w utrwalonym w tym zakresie orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, iż zarzuty naruszenia art. 385 k.p.c. czy 386 k.p.c. nie mogą stanowić samodzielnie podstawy uwzględnienia skargi kasacyjnej, bez ich powiązania z innymi wadliwościami zaskarżonego orzeczenia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2015 r., II CSK 317/14, nie publ., z dnia 5 października 2012 r., IV CSK 166/12, nie publ., z dnia 9 maja 2013 r., II CNP 72/12, nie publ. i orzeczenia w nich przywołane).

Odnosząc się do zagadnienia prawnego dotyczącego zależności pomiędzy art. 249 § 1 k.s.h. i art. 252 § 1 k.s.h. a art. 18 § 2 k.s.h. i art. 316 § 1 k.p.c. należy uznać, że skarżąca w sposób ogólnikowy zarysowała powyższe wątpliwości, nie popierając tego jednak rozbudowanym wywodem prawnym. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu wniosku sprowadza się wyłącznie do zarysowania wątpliwości skarżącej i nie przemawia ani za możliwością wystąpienia odmiennych ocen zaprezentowanych problemów prawnych, ani za wątpliwościami interpretacyjnymi. Wątpliwości dotyczące daty, w której następuje utrata zdolności do pełnienia funkcji określonych w art. 18 § 1 k.s.h., w tym funkcji członka zarządu w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością wyjaśnia wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2008 r., (IV CSK 356/07, OSNC 2009, nr 3, poz. 43) w którym przyjęto, iż następuje to ex lege z chwilą uprawomocnienia się wyroku. Jednocześnie problem prezentowany przez skarżącą, nie pozostaje w związku z rozstrzygnięciem sprawy, skoro przyczyny oddalenia powództwa nie były bezpośrednio związane z prawomocnym skazaniem członka zarządu w toku sprawy. Ponadto utrata możliwości sprawowania funkcji z uwagi na prawomocne skazanie za przestępstwa stypizowane w art. 18 § 2 k.s.h. nie może być utożsamiana z odwołaniem prezesa zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością ze sprawowanej funkcji z uwagi na powzięcie wiedzy,

iż toczy się przeciwko niemu postępowanie karne, które może skutkować utratą zdolności do pełnienia funkcji.

Natomiast przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została w sposób właściwy uzasadniona. Skarżąca nie wskazała żadnych rozbieżnych poglądów judykatury dotyczących wykładni przepisów prawnych związanych z zagadnieniami, które miały się stać podstawą przyjęcia skargi do rozpoznania ani nie wykazała, iż nie stały się one przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego, a jest to konieczne z uwagi na poważne wątpliwości, co do ich znaczenia powstające w procesie ich interpretacji i mieści się w zakresie problematyki, która podlega badaniu w postępowaniu kasacyjnym.

Z przytoczonych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).